

De Weervis

(niet voor kinderen)

De Weervis

(niet voor kinderen)

Arthur Nemry

Schrijver: Arthur Nemry
Coverontwerp: Arthur Nemry
ISBN: 9789464488050
ISBN e-pub: 9789464488814
© Arthur Nemry 2022

Voorwoord

Welkom bij de kortverhalenbundel van 'De Weervis (niet voor kinderen)!' Maak het uzelf comfortabel! Deze bundel is een verzameling van absurdistische kortverhalen die als enige bedoeling hebben de lezer aan het lachen te brengen en plezier te doen beleven. Moesten er passages zijn die als ongepast of schokkend ervaren worden, wel... Pech. Alle personages en gebeurtenissen zijn volledig fictief en gelijkenissen met bestaande personen of ware gebeurtenissen zijn puur toeval en totaal onbewust en ongewild. Het doelpubliek voor deze bundel zijn mensen met gevoel voor humor die beschikken over minstens één werkend oog. Dit boek heeft als bedoeling lichte lectuur te zijn en voor ontspanning te zorgen. Omdat ikzelf nogal problemen heb met grote hoeveelheden tekst in één keer te lezen, zijn de verhalen relatief kort gehouden om ze toegankelijk te maken voor mensen met dezelfde ervaring.

Dit boek is geschikt voor lezers.

Barrak, de Dansende Viking

“Ja, dat staat weer mooi in de fik!” Dat dacht ik toen we de huizen en stallen van het volgende dorp in brand hadden gestoken. Ik ben Frolik en ik ben een Viking. En net zoals alle andere Vikingen, hou ik van plundertochten. Het is echt één van mijn favoriete activiteiten, ik zou er al mijn dagen mee kunnen vullen! De vrouwen verkrachten terwijl hun mannen verplicht worden ernaar te kijken en daarna onthoofd worden om een nieuw servies te maken van hun schedels, fa-bel-achtig! Vikingen doen wat Vikingen doen. Er was echter één iemand die altijd wat anders was... Wat timide... Barrak was niet echt bezig met oorlog en geweld. Hij hield eerder van mooie dingen: bloemen, houtgravures, zonsondergangen, juwelen, en... dansen. Ik kan niet zeggen dat wij daar echt mee bezig waren. Barrak was ook altijd wat afwezig tijdens de plundertochten, eerder aan het dagdromen dan aan het doden. Hij wierp zijn fakkels altijd met een slap handje, penetreerde maar half tijdens verkrachtingen en was erg kieskeurig bij het plunderen. Barrak was erg stevig gebouwd, de grootste Viking van het dorp! En dat wil wat zeggen! Wat een zonde! Barraks vader was erg teleurgesteld in zijn zoon.

Er was vaak ruzie bij Barrak thuis, omdat hij liever een artiest wou zijn dan een iconoclast. Nog erger, een danser zelfs! Zijn vader vond hem zwak en Barrak vond zijn vader barbaars. Die avond opnieuw, konden we van ver de discussie horen tussen de twee kleerkasten van mannen. Barrak had tegen zijn ouders gezegd dat hij niet meer mee wou op plundertocht, dat hij zich daar, tot hun grote gruwel, verveelde! Het ging er hevig aan toe en op een bepaald moment zagen we zelfs een bijl door de muur vliegen. Dat was de papa. Even later zagen we een boeket rozen voorbij het venster vliegen. Dat was Barrak. Zijn gejangk had niets uitgehaald, integendeel! Als straf werd hij met ons meegestuurd op plundertocht. Ik had nog nooit iemand met zo veel tegenzin op een drakar zien stappen. Ik moet toegeven dat ik hem hierna een beetje uit het oog verloren ben. Er was veel bier aan boord, maar toen we onze bestemming bereikten niet meer. Dus moesten we er gaan halen. Ik was eigenlijk vooral daar mee bezig, als ik heel eerlijk ben.

Oh, wat een prachtige plundertocht was het toch! Je had erbij moeten zijn! Alle huizen hadden een dak van stro! Het was als een droom! Iedereen vermaakte zich beeldig! Er werd gedronken, gelachen, vermoord, gegeten, verkracht,... Fantastisch gewoonweg! Het was één groot Vikingfeest! Ik zag Barrak voor het eerst terug toen we de boot aan het inladen waren om terug naar huis te gaan. Wij hadden al het gebruikelijke mee: lekker eten in decadente hoeveelheden, alcohol alsof er te kort ging zijn en, hoofdzakelijk, knappe meisjes. Barrak, daarentegen, had iets anders mee: hij had een deftig geklede jongeman mee! Een man! Terwijl er al die frisse bloempjes te plukken waren, koos hij voor een struik! Dit zorgde voor veel rare blikken. Aan boord zonderde Barrak zich ook vaak af met zijn vangst om... te praten! Ze zaten gewoon te praten! Het leek zelfs alsof ze iets aan het plannen waren. Dit zorgde weer voor veel rare blikken. Toen we terug aan wal waren, stond iedereen ons op de aanmeerplaats op te wachten. Er werd gejuicht, gezongen en raar gekeken naar Barrak en zijn knaap. Bij het zien ervan werd Barraks vader zelfs onwel en zakte hij door zijn benen! Het was het raarste spektakel dat ik al ooit heb gezien bij thuiskomst van een plundertocht!

Enkele uren eerder, aan boord van de drakar:

"Mijn vader gaat niet blij zijn als hij jou ziet. Bereid je maar al voor op het ergste!"

-"Het ergste?! Dit was al de vierde plundertocht die ik heb meegemaakt! Al drie keer had ik mij kunnen verstoppen in een mand vol bloemen omdat ik weet dat Vikingen daar toch niet zouden zoeken! Tot jij natuurlijk je volledige kop in de mand stak!"

"Ik heb je al gezegd dat ik graag bloemen zie! Er zal je niets overkomen! Ik zal je beschermen zolang je akkoord blijft om mij... te leren dansen..."

-"Ik moet toegeven dat het wel aangenaam is een beetje verfijndheid te vinden te midden al deze barbarij. Maar we gaan wel muzikanten nodig hebben dan! Zonder muziek heeft het niet veel zin te dansen!"

"Ik denk dat ik daar wel voor moet kunnen zorgen."

Het vervolg kennen jullie uiteraard. De vader van Barrak werd onwel, zakte door zijn knieën en zei: *“W-w-w-wat is dat ding?! D-d-die monstrositeit! Wil mijn zoon, mijn zaad, niet alleen dansen, maar brengt hij nu nog een man mee van zijn plundertocht ook! Wat heb ik de goden toch misdaan dat ze me op deze gruwelijke, barbaarse wijze straffen?! Mijn hele vaderlijke leven is één grote mislukking!”*

“Ik had je toch gezegd dat je je op het ergste moest voorbereiden!”

Er werd een groot festijn georganiseerd voor de terugkeer van de glorieuze plundersaars, maar opnieuw wist Barrak ongewild de aandacht te trekken. Hij had niet alleen zijn knaap meegenomen naar het banket, maar gaf hem zowaar ook eten! Menseneten! Iedereen ging er natuurlijk van uit dat de gevangene zwijmvoer ging krijgen, maar neen! Voedsel bedoeld om vechtende Vikingen te sterken! Nu gebruikt om een gevangene te voederen!

De volgende ochtend werden de ouders van Barrak hevig wakker geschud door hevig gebonk boven hen. Even leek het wel alsof Thor zelf zijn hamer uit de hemel had laten vallen, recht op het dak van hun huis. Maar het bleek Barrak te zijn die de opslagruimte op het verdiep, samen met zijn gecultiveerde knaap, had ingericht als zijn eigen persoonlijke dansstudio. Even later was er weer een luide ‘bonk’ te horen. Dat was Barraks vader die flauwviel toen hij zijn zoon, zijn bloed, gekleed zag in een Viking-variant van een leotard. Barrak droeg een lichtroze leotard waar zijn borsthaar aan ontsnapte en deels bedekt werd door zijn lange baard. Hij had daarnaast ook geweigerd zijn gehoornde helm af te zetten. Zijn moeder werd de ladder gewezen door de leraar wiens naam Giorgio Obama bleek te zijn. Hij wou niet dat de les nog verder onderbroken werd door ‘ongecultiveerde druiven’, zoals hij zijn onvrijwillig gastgezin om een of andere reden bleef noemen.

Enkele dagen later werd heel het dorp verzameld om getuige te zijn van Barraks eerste dansspektakel. De enkele Vikingen die een instrument konden bespelen, waren naast een ietwat klunzig in elkaar getimmerd podium geplaatst en overlazen nog een laatste keer de partituur die ze van Giorgio gekregen hadden. Ondertussen wierp Barrak een subtiele blik tussen de gordijnen die hem nu nog

verwijderden van het grote publiek, en hopelijk ook het grote succes. Bij het zien van al het aanwezige volk werd hij overvallen door een combinatie van nervositeit, opgewondenheid en ongeduld om zijn mede-Vikingen te bewijzen wat hij waard was. Giorgio, de maestro, deed teken dat binnen één minuut het doek openging en het aan Barrak was! Zijn opgewondenheid bereikte een summum en hij was niet meer in staat een grote glimlach te onderdrukken. De gordijnen gingen open en daar stond hij dan! Barrak begon wat verlegen aan zijn dans maar zweefde binnen de kortste keren, ondanks zijn lengte en gewicht, als een echte nimf over het podium. Het publiek volgde elke beweging als verdwaasd, iets dat door Barrak geïnterpreteerd werd als de emotie die hen te groot werd. Hij zag het als een fascinatie voor zijn dans en voelde zich als een zwaan die de vijver veroverde! Het publiek was echter niet zozeer onder de indruk, dan wel in shock! Ze konden niet geloven wat ze zagen. Hier was de stevigste Viking van het dorp gewoon wat rare bewegingen aan het doen op muziek. Barrak was ondertussen aan de finale van zijn dans gekomen en richtte zich met open armen naar het publiek, klaar om het fameuze 'applaus' in ontvangst te nemen waar Giorgio zo enthousiast over had verteld. Het dorp bleef echter muisstil en gaapte Barrak met open mond aan. Giorgio kwam het podium op om Barrak een prachtig boeket bloemen te overhandigen en begon als enige te klappen. Hij spoorde het publiek aan hetzelfde te doen dat, zonder te weten waarom ze dit deden, gretig begon mee te klappen. Na een laatste diepe buiging verdwenen Barrak en Giorgio van de scène.

De volgende ochtend aan de ontbijttafel zat Barrak nog op een wolkje als Giorgio klare taal sprak: *"Gisterenavond was niet slecht, je hebt oprecht goed gedanst! Maar... Ik heb het gevoel dat je hier je tijd én je talent aan het verdoen bent. Grote successen zul je hier nooit boeken, omdat het publiek er gewoon niet klaar voor is! Je moet niet per se groots zijn. Zolang je het publiek er maar kunt van overtuigen dat je groots bent! Maar dat is hier onbegonnen werk..."*

"Maar waar moeten we dan heen? Terug naar jouw Europa?"

-"Neen. Daar zijn Vikingen nu eenmaal niet zo populair, sorry. Ik denk dat je wel kunt raden waarom!"

“Door het plunderen?”

–“Door het plunderen.”

“En het verkrachten?”

–“Dat soort zaken wordt inderdaad minder geapprecieerd bij ons... Daarom moeten wij naar India! Ik heb gehoord dat dansen daar deel uitmaakt van het dagelijks leven! Grote dansvoorstellingen in de straten, die door iedereen gemaakt worden! Een droom!” Enkele uren later waren Barrak en Giorgio hun reis aan het plannen: *“Zeg Giorgio, waar ligt India eigenlijk?”*

–“Aan de andere kant van de wereld! Dat brengt me ook tot mijn volgende punt... Als ik eens even een gek idee mag voorleggen?”

“Wat?”

–“Ik denk dat de snelste weg langs het westen is! Zo doen we IJsland, Groenland en uiteindelijk India!”

Na de volle drie uur voorbereidingstijd waren Barrak en Giorgio klaar om uit te zeilen. Er was niet veel volk aanwezig om ze uit te zwaaien omdat iedereen er eigenlijk vanuit ging dat ze tegen de avond wel al terug zouden zijn. In feite was, naast enkele nieuwsgierigen, enkel Barraks moeder dag komen zeggen. Ze had een lunchpakketje gemaakt bestaande uit 3 varkentjes, 2 kippetjes en een asperge, want grote jongens moeten veel eten! De wind zat gunstig en het eigenaardige duo maakte goede vooruitgang. IJsland was echter nog ver van hen verwijderd toen hun eten al op was... Maar geen probleem! Want ze hadden dit geanticipeerd: al het nodige materiaal om te kunnen vissen, was mee! Barrak hing een grote rat aan de haak en gooide zijn hengel uit. Giorgio was een beetje verrast toen hij dit zag, maar durfde er eigenlijk niet echt iets over zeggen. Even later werd er echter wel gebeten! Wat voor vis was nu voor een rat gegaan?! In ieder geval een kanjer, want zelfs een kleerkast als Barrak had moeite om hem boven te halen! Toch duurde het niet lang voordat de buit alsnog werd binnengehaald. En wat voor een buit: een godverdomse haai! Barrak had een haai gevangen! Grote jongens

moeten veel eten. De haai werd boven hun draagbaar kampvuurtje zorgvuldig klaargemaakt met wat kruiden en wat overgebleven groentjes. Het was nog wel lekker, ook al hadden de vinnen eigenlijk niet veel smaak. Deze hielden ze dus ook apart om later misschien soep van te maken. Eens in IJsland sloegen ze proviand in en herstelden ze het dek. Dat was beschadigd geraakt toen Barrak zijn 'changement' aan het oefenen was, want zelfs op zee moest er geoefend worden! Alleen zo kon Barrak in topvorm zijn als ze in India toekwamen! Het dek was het daar echter niet mee eens...

De reis naar Groenland gebeurde zonder al te veel incidenten. Behalve natuurlijk die storm! Jongens, wat was die hevig! ... En die meteoriet die de dampkring binnenkwam net boven hun hoofd! Dat was ook wel cool... En het gevecht met die reuzengarnaal die allergisch was voor Frans was ook wel echt episch! Noch Barrak noch Giorgio spraken Frans, maar blijkbaar was "*Bonjour baguette!*" al voldoende. Ik weet wel niet meer hoe ze dit exact ontdekt hebben... Over het algemeen een vrij gebeurtenisloze oversteek dus. En Groenland bleek nu eigenlijk ook weer niet zó spannend. En om 'groen land' te heten, was het er toch vrij wit. En koud. Het was in ieder geval India niet, dus besloten ze Groenland snel weer te verlaten.

Na enkele dagen westwaarts te varen, begon Giorgio zich toch een beetje zorgen te maken. Volgens zijn berekeningen hadden ze al lang in India moeten zijn! Maar voor hen bevond zich zee. Zee en niets anders. Eindeloze zee... Alleen maar water... Tot Barrak opeens de verlossende kreet slaakte: "*Land!*" Giorgio zag het nu ook en een vloed van extase overviel de vrienden. Barrak begon als een bezetene te roeien en al snel waren ze aan wal. "*Is het niet prachtig?*" zei Barrak, "*Op deze heugelijke dag vind ik land! Ik noem het... Vindland! (in de eeuwen erna verbasterde dit naar Vinland). Dit land wordt de eerste danskolonie op aarde!*" ,

-"Allemaal goed en wel, Barrak, maar dit land heeft volgens mij al een naam... INDIA!"

Nadat ze hun drakar op het strand hadden getrokken om te voorkomen dat hij zou wegdrijven, gingen Barrak en Giorgio op verkenning. Ze waren rondom omgeven door dikke bossen. Eigenlijk

viel er niet zo veel te beleven, dus gingen ze terug naar hun geïmproviseerd strandkamp voor het avondeten. Terwijl ze een varkentje aan het braden waren dat ze nog in IJsland hadden ingeslagen, kregen ze echter onverwachts bezoek: voor hen stonden er plots een tiental gespierde mannen met een donkerdere huid en pluimen op hun hoofd. Barrak vroeg hen beleefd wie ze waren, maar ze spraken duidelijk dezelfde taal niet. En wanneer taal faalt, is er enkel nog non-verbale communicatie die overblijft. De grootste van het groepje, die duidelijk de leider was, deed teken dat ze hen moesten volgen. Barrak doofde eerst veilig het vuur, zoals zijn mama het hem had geleerd, en volgde daarna samen met Giorgio de indianen naar hun dorp. In het midden van het dorp brandde er een groot vuur waarrond alle dorpelingen verzameld zaten en luisterden naar een oude man die een grote band met pluimen rond zijn hoofd droeg. Barrak en Giorgio verstonden niet wat de man zei, maar hadden wel een vermoeden dat het over hen ging omdat de dorpelingen regelmatig hun richting uitkeken. De oude man, die wel het opperhoofd moest zijn, richtte zich nu rechtstreeks tot het opmerkelijke duo en maakte wat handgebaren. *“Volgens mij vraagt hij ons wie we zijn of wat we komen doen...”* fluisterde Giorgio voorzichtig tegen Barrak. *“Hoe dan ook, het antwoord blijft hetzelfde. Maak je klaar om de show van je leven neer te zetten, Barrak!”*

“Nu?!”

-“Hoe sneller we de harten kunnen veroveren, hoe beter!”

Enkele luttele ogenblikken later had Giorgio, terwijl Barrak zich voorbereidde, alle dorpelingen dusdanig gepositioneerd dat iedereen ten volste van het spektakel kon genieten. Op de gezichten van de dorpelingen waren duidelijke blikken van verwarring en curiositeit af te lezen. Zij keken vragend naar hun opperhoofd, dat teken deed dat ze wel gewoon zullen kijken naar wat die vreemdelingen hen willen tonen. *“Beste aanwezigen!”* zei Giorgio met zijn meest imposante stem, *“Het is met het grootste plezier dat wij u een klassieker van het continent brengen. Graag uw applaus voor: de Eendenvijver!”* Geen enkele indiaan klapte, dus toonde Giorgio hen persoonlijk wat ze moesten doen. Dit was voor hem ondertussen bijna gewoonte geworden. Giorgio nam zijn instrument erbij om Barrak te voorzien